

Vad är mer vältaligt än martyrens handlingar?

Texter av och om Basil al-Araj

Innehåll

Vår vägvisare mot hemlandet: Basil al-Araj	1
Åtta regler om krigföringens natur	4
Ut från lagen och in i revolutionen	7
Lev som ett piggsvin, kämpa som en loppa	14
Citat från Basil al-Araj	18
Om påståendet “Intifadan förstörde oss”	27
Avveckla den och låt dem falla	30
Varför går vi ut i krig?	34
Testamente	45

Detta häfte är sammanställt av Samidoun Göteborg. För mer information om oss, besök samidoun.net/sweden.

Basil uppmanade oss inte att bli motståndskämpar. Inte heller uppmanade han oss att bli revolutionärer. Basil sade åt oss att vara sanna, det är allt. Om ni är sanna kommer ni att vara revolutionärer och motståndskämpar.

- Khaled Oudatallah, i ett minnestal 8 mars 2017

Samidoun Palestinian Prisoner Solidarity Network

Vår vägvisare mot hemlandet: Basil al-Araj

*Ursprungligen publicerat på engelska på **samidoun.net**.*

Från födsel till martyrskap

Basil al-Araj föddes den 27 januari 1984 i byn al-Walaja, med utsikt över den palestinska kusten, där jorden möter himlen med ett "hav som är för stort för att belägras", som han en gång skanderade i en ilsken demonstration mot blockaden av Gaza.

Basil växte upp nyfiken och studerade och läste ständigt. Trots att han tog en farmaceutexamen praktiserade han bara i ett år. Efteråt ägnade han sig åt att studera palestinsk historia, särskilt motståndets historia, och att undersöka och publicera revolutionärernas detaljerade erfarenheter för att praktiskt kunna dra nytta av dem.

Basils sökande kan koncentreras till frågan om motstånd. Han fascinerades av ögonblicken av omvandling och avgörande beslut hos den som kämpar och hans sökande varade i tjugo år, under vilka han engagerade sig i en kontinuerlig kamp i alla dess former. Från demonstrationer, sittstrejker, samhällsinsatser och utbildning, till konfrontation med arrestering och tortyr genom hungerstrejker, och slutligen förföljelse, deltagande i väpnad kamp och slutligen uppstigande till martyrdöden.

Studieresor i motståndets historia

Basil organiserade berömda studieresor i det ockuperade Palestina under rubriken "Studieresor i motståndets historia", som åtföljdes av kursen "Motståndets historia i Palestina", som han erbjöd sig att hålla vid "Folkuniversitetet" – Suleiman al-Halabi-cirkeln.

Basil talade under dessa turer med självklarhet och i ett historiskt sammanhang om de sionistiska bosättningarna och deras förhållande till det palestinska motståndet, och nämnde som exempel Jenintriangeln, "eldtriangeln" som han kallade den, och hur den än idag är fri från bosättningar. Med en övertygande analys tillskriver han denna seger det kontinuerliga motstånd som "eldtriangeln" har ägnat sig åt.

Motstånd är en kontinuerlig strävan

På kampens väg mötte Basil det ofattbara, både död och levande; han arresterades brutalt av den vanärade palestinska myndigheten, som inte bara torterade och utsatte honom för fienden utan fortsatte med att angripa och smutskasta hans familj och vänner. Denna berättelse om förräderi och obscenitet som utfördes av den palestinska myndigheten avslutades med att sätta ett historiskt prejudikat genom att pröva en martyr i domstol över hans martyrskap.

"Motstånd är en kontinuerlig strävan. För varje pris du betalar i motståndet, om du inte skördar resultaten under din livstid, så kommer du att göra det efteråt", sade Basil och riktade sig till hela vårt folk. Han avslutade sitt testamente med "ni, själva, måste söka". Denna uppmanande mening hänvisar inte till ett tvetydigt ideal utan inspirerar till handling och fortsättning.

Basil avslutade sin kamp genom att drabba samman med de sionistiska fiendestyrkorna den 6 mars 2017. Hans kropp broderades med 22 kulor och splitter och han begravdes i en grav som han hade ordnat i förväg, på en kulle med utsikt över samma scen som den första, där jorden möter himlen med ett hav som är för stort för att belägras.

Åtta regler om krigföringens natur

*Baserat på en engelsk översättning publicerad på **workers.org**.*

1. Det palestinska motståndet består av gerillaformationer vars strategier följer logiken i gerillakrigföring eller hybridkrigföring, som araber och muslimer har blivit mästare på genom sina erfarenheter i Afghanistan, Irak, Libanon och Gaza. Krig bygger aldrig på logiken i konventionella krig och försvaret av fasta punkter och gränser; tvärtom lockar man in fienden i ett bakhåll. Man håller sig inte till en fast position för att försvara den, utan man utför manövrer, förflyttningar, tillbakadraganden och attacker från flankerna och bakifrån. Så jämför det aldrig med konventionella krig.

2. Fienden kommer att sprida foton och videor av sin invasion i Gaza, ockupation av bostadshus eller närvaro i offentliga områden och välkända landmärken. Detta är en del av den psykologiska krigföringen i gerillakrig; du låter din fiende röra sig som de vill så att de faller i din fälla och du slår till mot dem. Du bestämmer platsen och tidpunkten för striden. Så du kanske ser foton från al-Katiba-torget, al-Saraya, al-Rimal eller Omar al-Mukhtar-gatan, men låt inte detta försvaga din beslutsamhet. Striden bedöms utifrån dess övergripande resultat, och detta är bara en föreställning.

3. Sprid aldrig ockupationens propaganda och bidra inte till att ingjuta en känsla av nederlag. Detta måste fokuseras på, för snart kommer vi att börja tala om en massiv invasion i till exempel Beit Lahia och Nuseirat. Skapa aldrig panik, stöd motståndet och sprid inte några nyheter som sänds av ockupationsmakten. (Glöm bort journalistikens etik och opartiskhet; precis som den sionistiska journalisten är en kämpe, så är du det också).

4. Fienden kan komma att sprida bilder på fångar, troligen civila, men målet är att antyda att motståndet snabbt kommer att kollapsa. Tro dem inte.

5. Fienden kommer att genomföra taktiska, kvalitativa operationer för att mörda vissa symboler [för motståndet], och allt detta är en del av den psykologiska krigföringen. De som har dött och de som kommer att dö kommer aldrig att påverka motståndets system och sammanhållning eftersom motståndets struktur och formationer inte är centraliserade utan horisontella och utbredda. Deras mål är att påverka motståndets bas och motståndskämparnas familjer, eftersom de är de enda som kan påverka motståndsmännen.

6. Våra direkta mänskliga och materiella förluster kommer att vara mycket större än fiendens, vilket är naturligt i gerillakrig som förlitar sig på viljestyrka, det mänskliga elementet och graden av tålamod och uthållighet. Vi är mycket mer förmögna att klara av kostnaderna, så det finns ingen anledning att jämföra eller oroas av siffrornas storlek.

7. Dagens krig är inte längre bara krig och sammandrabbningar mellan arméer utan snarare strider mellan samhällen. Låt oss vara som en solid kon-

struktion och leka en lek med bitande fingrar med fienden, vårt samhälle mot deras samhälle.

8. Avslutningsvis, varje palestinier (i vid bemärkelse, vilket innebär alla som ser Palestina som en del av sin kamp, oavsett deras sekundära identiteter), varje palestinier är i frontlinjen i kampen för Palestina, så var noga med att inte svika din plikt.

Ut från lagen och in i revolutionen

*Baserat på en engelsk översättning publicerad på **thebadside.net**.*

Människor sprang när de hörde kulorna. De deltog i stridigheterna utan att fråga varför eller hur. Landsmännen mot fransmännen. Allt är tydligt och det sker även om tvisten handlar om en bagatell eller om slagsmålet är mellan fyllon. Den franska kolonisatören är då en fiende, och det är en plikt att göra motstånd mot fienden. På den tiden, när jag flyttade från ett hus till ett annat, förstod jag innebörden av Ibrahim al-Shankals ord om motstånd mot kolonisatören, om nationell anda, entusiasm, initiativ, solidaritet, om hat i ögon, munnar och händer, hat mot allt som är franskt och alla som samarbetar med fransmännen, vare sig de är jordägare eller aghaer, vanliga människor eller de som är svaga i ande och samvete. De som kämpade i striderna och undkom arrestering hedrades av staden och jag var en av dem. Jag, den som hade varit i en värld och plötsligt befann mig i en annan. Jag, den som blev patriot utan att förstå innebörden av patriotism såsom de andra som Gud hade välsignat med medvetande och mod hade förstått den.

En modig mans slut, Hanna Mina

I den litteratur som behandlar folkens revolutionära historia återkommer några exceptionella och splittrande individer som förenar revolution med hjältemod, brott och lagöverträdelser med tradition och sedvanor. Berättelserna om deras liv är ofta likartade när det gäller ursprung, omständigheter, utveckling och slut. Det mest avgörande är att de liknar varandra i hur de tas emot: i alla dessa fall är allmänheten splittrad i fråga om hur dessa berättelser ska hanteras. Vissa betraktar dessa individer som småskurkar och laglösa, medan andra ser dem som hjältar.

Araberna kände till detta fenomen sedan långt före islam, eftersom det representerades av grupper av vagabonder som kallades sa'aliker, varav den mest kända var Urwa ibn al-Ward, med smeknamnet "sa'alikernas prins". Dessa grupper av män som bröt mot sedvänjor och traditioner och konfronterade sina stammars ekonomiska, sociala och politiska system, blev antingen undanskuffade av stammen eller flydde själva från stammen. När svåra tider drabbade stamfolket samlades de kring sa'alikerna, som tog hand om deras behov. När normaliteten återställdes tog stamfolket återigen avstånd från sa'alikerna och övergav dem.

Likheten mellan revolutionären och den laglöse består i deras beslut att avvika från vedertagna "system" och "lagar". Den laglöses övergång till nationell eller politisk handling – organiserad eller spontan – är sömlös. Den är inte behäftad med samma komplexitet som exempelvis övergången för medlemmar av borgarklassen, som kräver ett förkastande av sin samhällsklass och av de ritualer, seder och materiella bekvämligheter som den tillhandahåller. Den laglöse lär sig genom sin erfarenhet av stöld och bedrägeri att agera utanför lagens ramar, skaffar sig färdigheter för att hantera gripanden och utredningar och genomför operationer som kräver en hög grad av planering i

förväg. Dessa erfarenheter liknar i sin praktiska logik motståndsaktioner, även om slutmålen skiljer sig åt.

Frantz Fanon var uppmärksam på denna överlappning och skrev följande om dessa laglösa figurer i *Jordens fördömda*:

Folket erinrar sig också vissa episoder från det egna kollektivets liv, för att hålla sig i form och vidmakthålla sin revolutionära kapacitet. Till exempel banditen som flera dagar i sträck lyckats överlista gendarmeriet som legat honom hack i häl, eller den som fallit i en träffning sedan han dödat fyra eller fem polismän, eller den som begått självmord för att inte röja sina medbrottslingar – alla dessa gestalter blir lysande exempel, hjältar för folket, som visar vägen till nya storartade gärningar. Och det tjänar alldeles tydligt inte något till att säga att den och den hjälten var en tjuv, en rå sälle eller en slyngel. Riktade sig mannens förbrytelse uteslutande mot en kolonialist eller hans egendom, då är skiljelinjen avgjord.

Som ett avgörande tecken på hans hängivenhet och kärlek till gemenskapen, hans känsla för rättvisa och hans inhämtande av analytiska verktyg som försåg honom med en klarsynt och allvarlig vision, sade martyren shejk Izz ad-Din al-Qassam om de laglösa: "Låt dem göra sitt arbete, för det finns en manlighet i detta arbete som vi en dag kommer att omvandla till helig kamp, och så länge kolonisationsvill döda våra själar är dessa människor närmare Gud och kärleken till den heliga kampen än de som underkastar sig".

Den marxistiske historikern Eric J. Hobsbawm förstod betydelsen av den laglöse eller "sociala banditen", vars särdrag strider mot den rättsliga logiken i moderna liberala stater, som främst bygger på "samhällskontraktet" och människans "naturliga rättigheter" till egendom, frihet och liv – enligt John Lockes beskrivning. Enligt detta synsätt är banditverksamhet ett angrepp på privat egendom; det är en "kriminell" handling i statens terminologi och för de klasser som påverkas av den "kriminella" handlingen.

En av Hobsbawms böcker bygger på en lång och mytologiserad historia av vad han kallar "social banditverksamhet", som kan spåras i den folkliga fantasin i olika samhällen och som kretsar kring hjältedåd av tjuvar och banditer som Robin Hood, Rob Roy MacGregor och Jesse James. Hobsbawm behandlar fenomenet utifrån dess sociala sammanhang, där den laglöse eller tjuvens sociala roll är att hämnas, särskilt om han bedrar eller stjälar från en medlem av de dominerande och tyranniska klasserna i samhället. Hobsbawm kallar denna tjuv för "den ädle rånaren". I andra fall, som maffian i södra Italien, utgör den laglöse ett alternativ till den dominerande samhällsordningen och de relationer som den härskande klassen påtvingar genom polisen och andra förtryckande och begränsande krafter. Hobsbawm finner en likhet mellan sociala banditer och revolutionära hjältar som Che Guevara, Võ Nguyêן Giáp och Ho Chi Minh i Vietnam eller, i arabiska och islamiska sammanhang, per-

soner som Abd al-Karim al-Khattabi, Omar al-Mukhtar, Izz ad-Din al-Qasam, Wadie Haddad med flera.

De laglösa blir i många fall agitatoriska gestalter i samhällen som lever kvar i ett tillstånd av underkastelse, eftersom de är de som har störst förmåga att existera utanför det system som påtvingar de levande förödmjukande villkor. De besitter också tillräcklig kunskap för att leva och försörja sig utanför den orättfärdiga lagens herravälde. De sätter upp strikta regler för sig själva som organiserar deras värld med rättvisa traditioner, som ger människan hennes värdighet och rätt att leva ett anständigt liv i utbyte mot att hon fullgör sina plikter. Om till exempel en av de laglösa erkänner för myndigheterna eller anger en av sina följeslagare, räcker det för att avsluta hans bana i gruppen.

Eftersom de laglösa befinner sig längst ner i samhällspyramiden är deras värld tydlig. De låter sig inte luras av myndigheternas knep och lögner, och de är inte heller föremål för deras diskurser, medlingsverktyg och skapande av allmän opinion. Den värld som de befinner sig i är en värld som är orörd i sin verklighet, med alla dess umbäranden, elände, fattigdom och orättvisor. Man kan därför konstatera att de hyser den största aktning för rättvisan och att de är de mest föraktfulla när det gäller dess frånvaro.

Det är viktigt att här nämna det enorma sambandet mellan varje underjordisk rörelse eller revolution och den undre värld som existerar utanför lagen. Lagen är ett verktyg för normalisering och hegemoni i händerna på makten, som förbehåller sig rätten att tolka eller revidera lagen. Därför existerar revolutionära, underjordiska rörelser i paritet med den laglösa "undre världen". Revolutionära rörelser har alltid förlitat sig på denna undre värld för att skaffa sig kunskap, logistik och vapen, liksom taktik för manövrerande och metoder för att skaffa finansiering, för att kunna konfrontera fienden.

Arabiska, palestinska och internationella gestalter

De personer som vi kommer att diskutera kommer alla från de fattigaste och mest förtryckta samhällsklasserna, som utsätts för den största graden av förföljelse. De flesta av deras berättelser har också liknande omständigheter som leder till skapandet av en ny mänsklighet och till ögonblick av födelse och omvandling.

Vi talar om individer vars medvetande formas av materiella erfarenheter och vars liv börjar med att de förkastas av samhället. Ändå blir de hjältar: kvinnor sjunger om dem på bröllop och män hyllar deras namn och dygder, eftersom de blir förebilder för hjältemod och uppror. Vi talar här om individer som inte är något annat än revolutionärer från första stund. I sina egenskaper, dygder och psykologiska sammansättningar präglas de av mod, upproriskhet,

djävhet och intelligens. De låter sig inte luras av försköningar och inte heller blir de någonsin tämjda.

Har du hört talas om Ibrahim, pojken som dödades 1913, han som älskade Fatima, feodalherrens dotter, och som därför blev jagad och förföljd? Han insåg vidden av den orättvisa och det förtryck som staten och feodaltherrarna utsatte bönderna och de fattiga för, så han bildade ett band som rånade de rika och gav de fattiga deras rättigheter. Den pojken var Hekimoğlu Ibrahim, en av de mest kända dissidenterna i det osmanska riket, som blev en av de mest kända ikonerna i de folkliga eposen, som folk sjunger om och vars historia mormödrar återberättar för barn för att ingjuta de högsta värdena i dem – fördjupa deras begrepp om kamp, frihet, rättvisa, jämlikhet och kärlek.

Hekimoğlu har vissa likheter med den engelske folkhjälten Robin Hood eller med sa'alikernas prins Urwa ibn al-Ward, men han liknar mest den skotske revolutionären William Wallace, som skildras i filmen *Braveheart*, och i vars fall kärleken också var revolutionens motor. Och precis som Hekimoğlus liv inspirerade människor gjorde även hans död det. Bilden av honom som död med sitt Martini-Henry-gevär i famnen fick alla ungdomar i det osmanska riket att önska sig samma gevär. Än i dag påminner våra populära sånger och ramsor i Palestina om Hekimoğlu genom det där Martini-geväret.

Dessa laglösa figurer skiljer sig från revolutionärer endast genom medvetande och politisk uppgift. De senare, vars sociala bas och politiska projekt skapas av materiella förhållanden, blir en nations hopp och förebild. I sin bok *Guerilla Warfare* noterade Guevara denna stora likhet när han sa:

Gerillakämpen räknar med lokalbefolkningens fulla stöd. Detta är ett oundgängligt villkor. Och detta ses tydligt genom att betrakta fallet med banditgång som verkar i en region; de har många av gerillaarméns egenskaper, homogenitet, respekt för ledaren, mod, kunskap om terrängen ...

Om folket samlas kring dessa gäng kommer de enligt Guevara att förvandlas till revolutionärer.

Detta kan illustreras med berättelsen om den irakiske militante martyren Suwaiheb, bonden som dödades av ligor anlitade av feodaltherrar i al-Ahwar, nära floden al-Kahla, i Irak 1959. Han var den förste martyren efter revolutionen den 14 juli 1958, som Muthaffar al-Nawab hedrade i dikten *Suwaiheb*, som sjöngs av Sami Kamal.

Även om folket omfamnade dessa individer som ikoner och hjältar som lyste upp vägen, kunde staten och dess lagar inte förklara den logik som var i rörelse. Även när myndigheterna använde dessa ikoner som myter i sina egna statliga projekt fortsatte de att betrakta dem som laglösa. Här kan vi hänvisa

till det populära eposet om den egyptiske folkhjälten, martyren Adham al-Sharqawi, vars minne egyptierna än i dag hyllar i sina populära sånger, och om vars liv två teveserier har gjorts. Under Nasser-eran, när den socialistiska panarabismens våg svepte fram, togs hans historia tillvara och en film om hans liv gjordes, med Abdullah Gaith i huvudrollen och i regi av Hossam El Din Mustafa, med Abdel Halim Hafez som sjöng filmens *mawil*- och folksånger. Ändå visas kläderna från Adham al-Sharqawi, som dödades 1921 vid 23 års ålder, fortfarande upp på avdelningen "anmärkningsvärda brottslingar" på det nationella polismuseet.

Den revolutionäre martyren och teoretikern Malcolm X är ett av de mest kända exemplen på den revolutionäre laglöse. Han föddes i en liten och fattig svart familj och växte upp under ett rasistiskt system som ingen sund människa kunde acceptera. År 1931, när han var sex år gammal, mördades hans far av en vit makt-grupp. Fyra av hans farbröder mördades också av vita, utan rättegång. Hans mor placerades på ett psykiatriskt sjukhus.

Malcolms närvaro i en skola för vita var tillräcklig för att han redan vid sex års ålder skulle förstå vidden av de orättvisor som svarta människor utsattes för. Fröna till uppror och revolution planterades i honom redan i unga år. Han lärde sig att skrika av ilska, precis som Mufid al-Wahsh i Hanna Minas roman *En modig mans slut*. Malcolm X har sagt om denna fas i sitt liv: "Så tidigt i mitt liv hade jag lärt mig att om man vill ha något är det bäst att man gör lite väsen av sig".

När han nådde puberteten antog dessa protester en mer våldsam och upprorisk form. Han begick inbrott och stölder och fängslades för detta, och fortsatte sina gymnasiestudier i fängelset. Efteråt lämnade han fängelset för Boston och New York, där han dök in i en värld av våld, kriminalitet och droger, innan han återvände till fängelset.

Hans ögonblick av pånyttfödelse ägde rum i fängelset och han blev en ny människa. Hans medvetenhet om de orättvisor som svarta människor utsätts för i hela USA hade ökat. Fängselivets grymhet gav honom kunskapen och konsten att tolka samhällets avvikande beteenden som Fanon och Ali Shariati gjorde, och inte som de halvbildade människor som betraktade dem som patologier eller genetiska mutationer gör.

Malcolm X stakade ut sin väg mot att bli en av de mest inflytelserika svarta ledarna och deltog även i andra nationers kamp, till exempel i den algeriska revolutionen. Han hade ett kritiskt sinne som inte kunde acceptera lögner, bedrägerier och kvacksalveri. Han hävdade att tanke och teori måste underkastas sociala villkor. Sedan började jakten på hans liv, och flera mordförsök på honom gjordes tills ett lyckades den 21 februari 1965.

Vad gäller den algeriske martyren Ali la Pointe: han föddes 1930 och upplevde orättvisor, fattigdom och exploatering på de koloniala jordbruken i sin stad Miliana i Algeriet. Han flyttade sedan till huvudstaden Alger för att träna boxning, men överträdde snart den koloniala lagen och kastades i fängelse. Där blev han pånyttfödd. Hur många nationella hjältar föddes i fängelse? Abu Jilda, al-Armit, Farid al-'As'as och Abu Kabari föddes också i fängelset och blev senare nationella symboler.

La Pointe: det namn som fäst sig vid vår hjälte, hjälten från slaget om kasbah, den arena som han, Ali la Pointe, utövade sin kontroll över före sin pånyttfödelse, han som ledde flera operationer mot den franska ockupationen i Alger och hjälpte revolutionen i dess förflyttning från bergen till städerna. Den 9 oktober 1957 sprängde fransmännen hans gömställe i luften. Han blev martyr tillsammans med tre andra hjältar: den unga kvinnan Hassiba Ben Bouali, Talib Abdel Rahman och barnet Omar, som också blev en av revolutionens många symboler.

Och här nämner vi martyrhjälten Hussein al-Ali, från de arabiska saqrerna i Beisan-dalen. Han är ett av de viktigaste palestinska exemplen. al-Ali dödade en kusin som hade gjort honom orätt. (De flesta palestinska exempel som liknar Hussein al-Ali inleder sina berättelser i en konflikt med auktoriteter som börjar från botten av pyramiden, som mukhtaren, sedan feodalherren och sedan borgarklassen som tar sig uttryck i kolonistören och dess komprador). Han jagades av de brittiska myndigheterna och gick under jorden fram till den stora revolten 1936, då han blev en av dess ledare och viktigaste symboler. Hussein led senare martyrdöden i en förkrossande strid mot den brittiska fiendens styrkor. Han odödliggjordes av poeten Tawfiq Zayad i hans epos *Sarhan och rörledningen*, som sjöngs av bandet al-Ashiqin.

Varje revolution inleds med ett utträde, ett utträde ur den samhällsordning som makten har befäst i namn av lag, stabilitet, allmänintresse och det allmännas bästa. Varje social och ekonomisk auktoritet sammanfaller med nödvändighet med och är en förlängning av den politiska auktoriteten. Det är så dessa hjältegestalter kan förstås och uppskattas av allmänheten, som övermannas, som av instinkt. Därifrån förstår vi den sociala, ekonomiska och politiska maktens fiendlighet mot dessa gestalter och dess användning av lagen som ett verktyg för att svärta ner deras rykte och kriminalisera dem. Därför förstår vi också den sömlösa övergången från den laglöse till revolutionären – den som gör motstånd.

Lev som ett piggsvin, kämpa som en loppa

*Baserat på en engelsk översättning publicerad på
palestinianyouthmovement.com.*

År 1895 myntade psykologen Baldwin begreppet "social ackommodering" för att beskriva den sociala balans (av en biologisk eller fysisk ackommodering) som skapas som en form av förhandling med den omgivande miljön. Social anpassning definieras som en social process som syftar till att minimera eller undvika konflikt. Det är en social anpassningsprocess som stoppar konflikter mellan grupper, genom tillfällig eller permanent konsolidering av fredlig interaktion.

De psykologiska aspekterna av social anpassning visar på ett individuellt eller kollektivt beteende som syftar till att lösa konflikter genom att undvika negativitet eller fientlighet. Detta kan ske genom materiell (ekonomisk), social eller psykologisk ersättning till en del av en minoritetsgrupp. Sociologer skiljer mellan ackommodering och anpassning, som definieras som en anpassning till naturliga eller organiskt existerande förhållanden.

Ackommodering kan också ta sig olika uttryck; den kan vara frivillig eller påtvingad. Det kan också ske genom skiljedom, konfliktlösning eller uthållighet. Senare använde Ernst Haeckel begreppet "ekologin" för att beteckna förhållandet mellan människan och den organiska eller icke-organiska miljön. Ekologi blev den vetenskap som studerar samspelet mellan organismer och deras miljöer.

Jag kan inte säga varför och när förhållandet mellan palestinierna (jag använder här begreppet i vid bemärkelse för att inkludera Levanten och inte bara mandatområdet Palestina) och piggsvinet började. Berodde fiendskapen på intresset för att jaga det för dess läckra kött och myterna om dess helande egenskaper, däribland för manlig fertilitet? Eller berodde det helt enkelt på att piggsvinet var skadliga för jordbrukarna och deras grödor?

Piggsvinet är en gnagare som är mycket lik igelkotten, men är större och har flera namn. På fusha-arabiska kallas det al shayham och dess vetenskapliga namn är *hystrix indica*. Dess kropp är täckt av 10-35 cm långa spikar som används för självförsvar. Den väger mellan 4 och 16 kg och jag rekommenderar att du provar dess kött.

Piggsvin är nattdjur som lever under jorden i relativt stora hål som kopplas till ett nätverk av tunnlar, där den också skapar viloplats. Piggsvinet använder olika tekniker för att ta sig in och ut ur sitt hål, vilket gör att djuret verkar paranoid, eller, som vi kallar det i Palestina, har en "hög känsla av säkerhet". En forskare vid namn Prater är en av de mest kända forskarna som studerat piggsvin. De piggsvin som lever i vår region är helvegetarianer och äter mest kolokvint-växten som är känd för sin beskhet, vilket är anledningen till att det inte rekommenderas att jaga piggsvin med gevär, om kulorna träffar levern eller mjälten blir köttet mycket beskt.

Piggsvinet har en betydande plats i det palestinska folkminnet och folksagor. Palestinierna berättar oändliga historier om piggsvinet, de beskriver det som en märklig varelse; det gråter och klagar som människor, det har förhoppningar och önskningar. Det sägs att det är som människor i det att om det blir upprört riktar det sina piggar mot rovdjuren för att träffa dem. Det vandrar bara omkring på natten; ensamt och begrundande lockas det av lukter, frukter och rötter. Piggsvinet är tyst och isolerat. Även om det kan klaga är det ensamt; dess smärta är djup, men dess agg är ännu djupare – precis som med dess jägare.

När man jagar är den första läxan att noga observera bytesdjurets beteende. Palestinierna studerade piggsvinet noga och lärde sig allt om det (jag var med på två jakturer där vi hade stor tur, men vi delade inte med oss av bytet till någon). Jägaren måste lära sig att anpassa (inte ackommodera) sig till sitt bytes liv och beteende för att kunna jaga det. Men det som hände var att palestiniern helt och hållet tog till sig piggsvinets beteenden, även under fara, och blev ett piggsvin själv.

En id al-adha slaktade min familj fem får, och jag deltog i händelsen; jag hjälpte till med att flå och skära upp köttet. Tyvärr hade fåren loppor och jag fick några på mig. Jag försökte verkligen fånga dem och döda dem, men det var utmattande och gjorde mig paranoid. Jag lyckades bara bli av med dem genom att ta ett bad där min kamp mot lopporna avslutades genom att jag kammade min kropp med varmt vatten och tvål.

Loppan är en liten flygande insekt i ordningen siphonaptera, som mestadels lever som parasit på andra djur, främst däggdjur. Den är ungefär 1 till 4 mm. Den förflyttar sig vanligtvis med hjälp av ett par långa bakben och sticker sin värd vilket orsakar kliande röda fläckar.

Loppan har fascinerande strategier och tekniker när den slåss; den sticker, hoppar och sticker igen och undviker händer eller fötter som försöker trampa på den. Den dödar inte sin värd (vilket innebär att den inte dödar alla funktioner hos till exempel en hund som är värd), vad den gör är att utmatta sin värd och dricka upp dess blod, vilket orsakar ständiga störningar och till slut hindrar värden från att kunna vila. Det gör värden nervös och demoraliserad. För att det ska kunna ske måste lopporna föröka sig, så det som börjar som en lokal infektion blir ett mer omfattande problem när lopporna förökar sig och sticker fler områden som ligger nära.

Mao Zedong säger: fienden avancerar, vi drar oss tillbaka; fienden slår läger, vi hemsöker honom; fienden drar sig tillbaka, vi förföljer honom. Hans teorier om gerillakrigföring kan beskrivas som ett loppornas krig.

Mao löste gåtan "hur skulle en nation som inte är industriell kunna vinna över en industrination". Engels såg att nationer som kan tillhandahålla kapital är mer benägna att besegra sina fiender. Det betyder att den ekonomiska makten har sista ordet i striderna eftersom den ger kapital att tillverka vapen. Maos lösning var dock att betona icke-fysiska (eller icke-materiella) element. Mäktiga stater med mäktiga arméer fokuserar ofta på materiell makt; vapen, administrativa frågor, militären, men enligt Katzenbach betonade Mao tid, utrymme (mark) och vilja. Vad det innebär är att undvika stora strider och lämna mark till förmån för tid (byta ut utrymme/mark mot tid) och använda tiden för att bygga upp viljan, det är kärnan i asymmetriskt krig och gerillakrig.

Om vi nu ska gå tillbaka till djur för vår jämförelse ser vi att gerillan kämpar sina krig som loppor och orsakar fienden skador som liknar vad värden upplever när den attackeras av loppor. Ett stort område att försvara, en liten fiende (lopporna) spridda överallt, snabba och svåra att fånga. Om striden varar tillräckligt länge för att utmatta värden kommer den att misslyckas i striden på grund av sin svaghet när den inte kan lokalisera lopporna.

Robert Taber förklarar det: "I praktiken dör inte hunden av anemi. Han blir bara för försvagad – i militära termer, överansträngd; i politiska termer, för – för att kunna försvara sig. Vid denna tidpunkt har loppan, som har förökat sig till en veritabel farsot av loppor genom en lång rad små segrar som var och en kräver sin blodsdroppe ..."

Lev som ett piggsvin, kämpa som en loppa.

Citat från Basil al-Araj

*Ursprungligen publicerat på engelska på **basilmotaz.mataroa.blog**.*

Här kommer jag att översätta några utvalda citat av martyren Basil al-Araj, den militanta intellektuella, och kommentera dem så långt jag kan.

Alla sidhänvisningar är till *Jag har funnit mina svar: Så talade martyren Basil al-Araj*, första upplagan, utgiven 2018 av Bissan Bookshop.

De säger: ett begravningsfölje passerade framför Qaraqush¹, och inuti kistan skrek en man: "Hör ni, jag lever, begrav mig inte!" Och när han såg Qaraqush vädjade han till honom om hjälp: "Här är jag, jag är uppenbarligen vid liv, Ers Majestät! Låt dem inte begrava mig!" Qaraqush tog en blick på honom och sa: "Varför, vill du att jag ska tro att du talar sanning och att alla dessa goda människor ljuger? Begrav det här liket, allihop, och få det överstökad!"

Poängen med den här berättelsen är att den här mannens protester var förgäves eftersom han talade med sig själv. Om han hade hoppat ut ur kistan och slagit kistbärarna i huvudet hade han haft mycket lättare att få fram sin poäng.²

Basil gjorde här en kraftfull markering mot de palestinier som trodde på Oslovägen; att kasta ner vapnet, tvätta bort palestinska symboler och vädja till USA:s och FN:s Qaraqushar om hjälp. Du kan ropa "Jag är en människa, jag lever, jag förtjänar mänskliga rättigheter" hur mycket du vill, de kommer ändå att begrava dig om inte ditt vapen talar och tvingar dem att lyssna. Du måste göra motstånd för att existera: din blotta existens kommer att förnekas och ignoreras om du inte gör det. Detta påminner mig om en strof i den algeriska nationalsången, som också skrevs under en antikolonial kamp:

När vi talade ville ingen lyssna,
Så vi har tagit krutets dån till rytm

Nästa citat är en fortsättning på hans poäng om borttvättade symboler:

Kufiyan förlorade sitt värde och sin symbolik när Arafat bar den i Washington medan han stod bredvid Clinton och Rabin.³

Så här är det: Basil och människor som han återgav kufiyan dess betydelse när de bar den under kampen mot ockupationen. När nu en talesman för motståndsrörelsen visar sig bära den förstår miljoner människor runt om i arabvärlden den förnyade symboliken, och hela världen gör det också.

Jag kan räkna upp dussintals byar och städer som var brännpunkter under den första och andra intifadan, men som nu klassificeras som "lugna områden" av ockupa-

¹ Baha al-Din Qaraqush (död 1201 e.v.t.), ayyubidisk härskare i Egypten. På grund av sina politiska rivalers intriger fick han postumt rykte om sig att vara en orättvis och korkad regent, och Qaraqushs omdöme används än i dag i populära anekdoter och ordspråk.

² s. 274

³ s. 275

tionsmakten. Tack och lov blev min by omklassificerad från "lugnad" till "fientlig" för cirka tre år sedan.⁴

Basil var angelägen om att återuppväcka motståndet på Västbanken, som fortfarande är Israels svaga punkt. Under rådande förhållanden skulle en tredje intifada på Västbanken mycket väl kunna innebära början på den faktiska kollapsen av det sionistiska projektet. Det är därför som Oslomyn-digheten (med jordanskt stöd) slår ner hårt på alla uttryck för solidaritet med Gaza: allt måste göras för att förhindra en upptrappning av Västbanksfronten. Om man skulle ha den oinformerade uppfattningen att "staten Palestina" faktisk företräder palestiniernas intressen, skulle man finna det oförklarligt att det är lättare att demonstrera till stöd för Gaza i Washington än i Ramallah.

I Hizma och Husan använde de sig av en annan taktik. Eftersom dessa städer ligger nära kluster av bosättningar och checkpoints, gjorde de så att dessa städer är ekonomiskt beroende av att tillhandahålla varor och tjänster till bosättningarna, främst genom bilverkstäder och återförsäljare av byggmaterial. Vi kan aldrig förmå dessa städer i område C att ändra sin status [från "lugnade" till "fientliga"] annat än genom att på allvar arbeta med att frikoppla deras ekonomiska intressen från fiendens. Kort sagt, vi måste försätta dem i en finansiell knipa. Jag rekommenderar att man tittar på den fransk-algeriska filmen *Outside the Law*.

Detta är en mycket uppfriskande materiell analys, i motsats till vissa av dagens analytiker som verkar tro att folkliga uppror framkallas uteslutande genom eldiga tal, folkliga känslor, "mod" och "tapperhet". Uppmuntra bara folket med dina ord så kommer de att resa sig, tror vissa. Vissa går till och med till direkt angrepp mot andra araber för att de "inte klarar av att ta tillfället i akt", utan att ta hänsyn till den decennielånga systematiska decimeringen av alla slags politiska organisationer i Jordanien och Egypten till exempel, vilket gör dessa befolkningar oförmögna att organisera en massomfattande folklig reaktion mot sina US-amerikanska marionettregeringar, än mindre mot Israel självt. Förtrycket mot Gazasolidariteten i Jordanien och Egypten, Israels mest värdefulla tillgångar i regionen som bevakar den största delen av Israels gränser, har varit oerhört hårt. Så i stället för att tillhandahålla en kritisk analys som skulle hjälpa dessa befolkningar att övervinna dessa svårigheter och misslyckanden, byggd på materiella realiteter och historisk analys, är allt de tillhandahåller moraliska förmaningar och billiga förolämpningar.

I början av 80-talet fick min by elektricitet för första gången. PLO hade i hemlighet finansierat detta projekt som en belöning till byborna för att de var de första som offentligt – och enhälligt – vägrade att samarbeta med en infrastrukturplan från Vil-

⁴ s. 276

lage Associations⁵. En annan sådan by var Ain Jweiza, dit det skulle ta ytterligare fem år att få elektricitet. Anledningen till denna försening var att när elbolaget kom fram till att det mest kostnadseffektiva sättet att ansluta byn var att koppla den till byn Malha i dalen nedanför, övertygade någon i byn på något sätt alla om att det skulle vara bättre att koppla den till byn Beit Jala uppe på kullen eftersom elektriciteten skulle flöda nedåt och därmed vara starkare. Invånarna i Ain Jweiza blev övertygade om detta, och inga förklaringar från elingenjörer och lärda män kunde få dem att ändra sig. De höll på tills företaget gav med sig och anslöt dem till Beit Jala.

Jag besökte den person som startade den här idén och han sa till mig: "Tror du att jag är så okunnig att jag inte vet skillnaden mellan el och vatten? Anledningen till att jag började med det här var att jag inte ville att vi skulle vara beroende av Jerusalems kommunala elnät, vilket kunde ha lett till att vår by hade blivit annekterad".

Jag måste säga att den här mannen var otroligt förutseende: under intifadan förklarade Jerusalems kommun att byn föll under dess jurisdiktion, men kommunen förklarade i slutändan målet i domstol eftersom byborna kunde bevisa att de aldrig hade använt kommunens samhällstjänster vid något tillfälle.⁶

Vad jag ser här är berättelsen om en man som använde vanliga människors språk för att tjäna ett större syfte. Han kanske inte förklarade alla tekniska detaljer i planen, men han organiserade sig på ett beundransvärt sätt till förmån för folket. Vi kan inte ta hans vita lögn som en definitiv modell att följa, men det skulle passa oss att på ett korrekt och systematiskt sätt förklara våra koncept för den genomsnittliga person som ligger utanför den akademiska traditionen.

Här är skillnaden mellan vad vi måste kommunicera och vad bybon gjorde: hans plan omfattade en enda handling i en enda by vid en enda tidpunkt, medan vår teori är universell och är den enda vägen mot hela mänsklighetens slutliga befrielse. Det är en filosofi och en analysmetod som styr all praktik, och det är avgörande att man förstår hur man ska tillämpa den på olika situationer.

Jag tycker särskilt mycket om Stephen Jay Goulds beskrivning av den stil han använder i sina populärvetenskapliga artiklar. Trots att detta är skrivet om

⁵ Village Associations var en administrativ byrå som grundades av Israel 1979 som ett slags kolonialt självförvaltningsorgan. Israel importerade den högerextrema jordanska arbetsministern Mustafa Dodin för att leda detta organ. Village Associations skrotades så småningom av den israeliska regeringen, och ironiskt nog skulle PLO komma att spela en mycket liknande roll efter Oslo. Jag ska här göra en utvikning och nämna att Mustafa Dodin var en ytterst obehaglig man på ett personligt plan, och utöver att han var mycket impopulär av det uppenbara skälet att han samarbetade med Israel, ogillades han för sin hånfulla, självupptagna och arga uppsyn. Intressant nog är Mustafa Dodins barnbarn Reema Dodin en funktionär i Demokratiska partiet och medlem av Joe Bidens administration.

⁶ s. 283

biologi och naturvetenskap borde vi inte ha några problem med att tillämpa det på vår egen marxistiska samhällsvetenskap:

Jag beklagar djupt att populärvetenskapligt skrivande likställs med förfalskning och förvrängning av två huvudsakliga skäl. För det första innebär en sådan beteckning en förkrossande professionell börda för forskare (särskilt unga forskare utan fast anställning) som kanske vill försöka sig på denna expansiva stil. För det andra nedvärderar den intelligensen hos miljontals amerikaner som vill ha intellektuell stimulans utan att bli nedlåtande behandlade. Om vi författare antar ett förkrossande medelvärde av medelmåttighet och oförståelse, då föraktar vi inte bara våra grannar, utan vi släcker också excellensens ljus. Den skarpsynta och intelligent lekpersonen är ingen myt ... **Reglerna är enkla: inga kompromisser med begreppsmässig rikedom; inget kringgående av tvetydighet eller okunighet; borttagande av jargong, naturligtvis, men ingen fördumning av idéer (all begreppsmässig komplexitet kan förmedlas på vanlig engelska).**⁷

Enligt min mening är det detta som gör Gould till en fröjd att läsa, till skillnad från det förenklade, nedlåtande skräp som pumpas ut av sådana som Neil de-Grasse Tyson (om du planerar att slösa bort din tid på att läsa *Astrofysik i ljusets hastighet*, gör inte det). Jag tror att detta också fungerar som ett motbevis mot dem som – oförklarligt nog – argumenterar mot läsning av teori under den falska förevändningen att den genomsnittliga personen är oförmögen att någonsin förstå den.

Tiden är mogen för ytterligare en Ayyash⁸ på Västbanken ... Jag har alltid varit förbryllad över den process genom vilken legender skapas. Varför skapar de förtryckta legender? Är det ett sätt att rättfärdiga sin oförmåga?

Ayyash var med militära mått mätt inte en exceptionell man. Den andra intifadan såg hårdare, mer erfarna kämpar. Ayyash var inte ett geni inom kemi eller ens särskilt bra på att tillverka bomber. Den genomsnittlige innehavaren av en kandidatexamen i kemiteknik har tillräcklig kunskap för att uppnå Ayyashes bedrifter. Ayyash besatt inte övermänsklig intelligens.

Jag kände Ayyash endast genom min mors tårar när han mördades, genom min fars böner för honom, genom min farfars gråt. Hela vår stora familj samlades runt teven och grät i tysthet. Jag var van vid att se den här scenen bara när en familjemedlem gick bort. Jag frågade: är vi släkt med honom?

Jag kände Ayyash när mellanstadiet i vår bortglömda by hade en ledig dag för att sörja honom. Eleverna viskade till varandra: "Ayyash är inte död på riktigt, vet du!"

⁷ Gould, Stephen Jay. *Bully for Brontosaurus*. Prologue. WW Norton & Company, 1992.

⁸ Yahya Ayyash var en palestinsk ingenjör som fulländade tillverkningen av sprängämnen och blev en av Israels mest efterlysta. Han mördades så småningom av Shin Bet, men inte utan att ha lämnat över en mängd kunskaper om bombtillverkning till det palestinska motståndet och blivit ett välkänt namn bland både palestinier och israeler.

Ayyashs geni och den legend som växte fram kring honom berodde på en enda sak: I samma ögonblick som hela världen slog sig till ro för att aklimatisera sig till den nya "verkligheten"⁹ skapade han förutsättningarna för en ny värld vars drag han skulle fortsätta att definiera tjugo år senare.¹⁰

Många som Ayyash har uppstått sedan dess, inte minst Basil al-Araj själv. Det har uppstått riktiga legender kring hans liv, och många av hans nära vänner har fått stora följarskaror i sociala medier bara genom att ha varit vänner med honom. Jag talade nyligen med en av mina egna vänner, och han uttryckte frustration: "Det känns som om 3/4 av de historier vi hör om Basils liv är påhittade! Tydligt var alla vänner med honom!" Vilken effekt män som Basil al-Araj och Nizar Banat har på Västbankens status quo har vi ännu inte fullt ut insett.

Fienden har länge använt mödrar som ett vapen mot deras egna söner, antingen genom att använda dem som lockbete för att gripa efterlysta män eller genom att använda dem för att krossa fångars mentala motståndskraft under förhör. Jag känner att jag bör berätta historien om Nasser Abu Hmeids mor. Hon är mor till en martyr¹¹ och till fyra livstidsfångar, och hennes hus revs.¹²

Min vän berättar alltid den här historien och den väcker alltid samma förvåning och "Gud välsigne henne!" När hennes söner fängslades lät fångvaktarna hennes son prata med henne under förhören i ett försök att bryta ner honom. Logiskt sett, trodde de, skulle detta utvecklas till en förkrossad mors gråt, komplett med "hur behandlar de dig?" och "åh, ve mig" etc, men så skedde inte.

Detta är vad mamman sa: "Min son, det är nu du ska visa vad du går för. Om du säger ett ord till dem, bry dig inte om att komma tillbaka. Du lämnade mitt hus som en man, och jag förväntar mig att du återvänder som en man".¹³

Gud välsigne henne!

Det finns två regler som jag tror på. Den första är Mao Zedongs "utan undersökning, ingen rätt att tala", som inte är en uppmaning att undertrycka åsikter eller att påtvinga människor auktoritet, utan en uppmaning att faktiskt utreda och utbilda sig själv. Den andra är kalifen Umars "varje muslim är en vakt vid en port i islams fästning, så låt inte fästningen intas från din port". Vi säger: "Varje palestinier är en

⁹ Dvs. efter Osloavtalet och det förmodade "slutet" på den palestinska revolutionen.

¹⁰ s. 286-286

¹¹ Nasser Abu Hmeid skulle senare dö av avsiktlig medicinsk försummelse i israeliska fängelser den 20 december 2022. Detta skulle göra henne till två martyrs mor.

¹² En uppenbart olaglig israelisk policy är att riva motståndskämpars hem på Västbanken, vilket gör hela kämpens familj hemlös. Det säger sig självt att detta är en kollektiv bestraffning mot civila som uttryckligen förbjuds i Genèveavtalen, men vem räknar vid det här laget?

¹³ s. 286

vakt vid en port i Palestinas fästning, så låt inte fästningen intas från din port". Tillåt inte dig själv att vara den svaga länken.

Varje dag utvärderar jag mig själv: Är jag den svaga länken? Om jag inte är det, vad kan jag göra för att stärka de svaga länkarna? Vilka skadliga idéer cirkulerar bland palestinier (och bland internationella Palestina-sympatisörer)? Hur kan jag åtgärda detta? Det är mycket olyckligt att det finns vissa palestinska liberaler, som talar under täckmantel av "levd erfarenhet", som omedvetet förstärker sionisternas argument genom att göra onödiga eftergifter till dem. Det behöver inte sägas att de palestinier som samarbetar med fienden och de som ursäktar dem är värre än svaga länkar, särskilt när de påstår sig tala för Palestina (t.ex. Husam Zomlot, som är tjänsteman vid Oslomyndigheten och som nyligen fick många följare genom att skriva inlägg om Gaza).

Jag ser honom i en Armanikostym som fortfarande är fläckad av blod från det indiska barnets fingrar, en tjugig slips av thailändskt siden, en lädersko gjord av djur som en afrikan var tvungen att jaga i en vecka i vildmarken för att kunna ge sina barn mat, brasilianskt kaffe som plockas av 8-åriga barn, en Jeep parkerad utanför, ett Visa-kort som sticker upp ur fickan på ett påträngande sätt. Han berättar för mig om social rättvisa, kapitalism och globalisering, och jag säger åt honom att äta skit.¹⁴

Fatah hade en "vänsterfalang" under en stor del av sin existens. Faktum är att Fatah är medlem i "Socialistinternationalen". Denna "Fatahvänster", som förkastade marxismen och så småningom den väpnade kampen, assimilerades i Oslomyndigheten och dess intellektuella förvandlades till tjänstemän som övervakade en extrem nyliberal politik och samarbete med Israel. Men de slutade aldrig att använda sig av den vanliga "vänster"-retoriken.

En kvinnlig vän berättade för mig: "Kvinnors liv kränks alltid; när vi är små flickor, i våra familjer, när vi älskar, när vi inleder relationer, när vi väljer hur vi ska inleda relationer, på gatan, på universitetet och på kliniken, när vi blir mödrar, vi kränks alltid!"

Ja, jag håller med, och jag måste säga att jag nu tror att förövaren har ett enda ansikte: oavsett om det är faderns, samhällets, Israels, traditionens, normernas eller wahhabitiska islams ansikte. Jag är till och med övertygad om att man i vissa fall bör föra väpnad kamp mot familjen!¹⁵

Jag antar att det finns människor som är mer lämpade att tala om kvinnornas ställning i det palestinska samhället än Basil eller jag. Det är verkligen oerhört upprörande: utöver att behöva leva under alla dessa lager av förtryck, utnyttjas ofta de palestinska kvinnornas kamp av sionisterna i deras propaganda, i

¹⁴ s. 289

¹⁵ s. 291

en extremt tunn och löjeväckande förespegling om att "försvara kvinnors rättigheter" samtidigt som kvinnor och barn massakreras. Om någon känner till några bra resurser om palestinska kvinnors kamp skulle jag vara mycket tacksam.

Under mitt besök i Jordanien träffade jag en av landets mest förhårdade och ökända gangsters. Jag talade med en av hans släktingar i Palestina och ordnade ett möte med honom. Jag gav honom ett 10-pack cigaretter och talade med honom i tre timmar, och jag kan inte dölja för er att mötet var fantastiskt och att mannen hade ett mycket intelligent sinne och en tillfredsställande grad av kunskap. När jag berättade för mina vänner att jag hade träffat honom tittade de frågande på mig. "Vad skulle du vilja ha av honom?" frågade de. Jag svarade att en revolutionär i själva verket är en rövare med ett politiskt projekt och en folklig inkubator. Det finns ingen skillnad mellan gerillakrigföring och rövargång förutom det politiska projektet och den folkliga inkubatorn. När man studerar erfarenheterna från revolutionära rörelser runt om i världen kommer man att upptäcka att de revolutioner som misslyckades var de som blev isolerade från den folkliga inkubatorn, som revolutionerna i Grekland och Filippinerna. Jag lärde mig mycket av den här mannen, mer än jag lärde mig av Guevaras bok om gerillakrigföring. Jag har talat med dussintals brottslingar under mitt liv och lärt mig av deras berättelser och erfarenheter.¹⁶

Jag måste säga att jag skulle berätta hela min livshistoria om jag blev mutad med så många cigaretter. Basil gjorde en fantastisk undersökning, men jag tror inte att han skrev ner den till en fullständig rapport. Kanske någon med de nödvändiga kunskaperna kan fortsätta på samma spår och dela med sig av resultaten.

Specifikt i USA är den palestinska solidaritetsrörelsen mestadels villkorad av kravet på att erkänna "Israels rätt att existera". En amerikan som stöder vår sak och helt och hållet motsätter sig Israels existens måste per definition vara någon som också motsätter sig själva USA:s existens. Israel är en karbonkopia av USA, med det undantaget att Israel var helt självmedvetet från det ögonblick det föddes.

Det är omöjligt att få en amerikan till vårt läger om han inte också motsätter sig själva idén om USA, så bry er inte om att röra upp amerikanernas känslor och försöka få dem att gråta över oss. Vad som är mer användbart är att avveckla idén om USA i deras sinnen som ett förspel till att få dem att förstå vår sak och våra rättigheter. Alla ansträngningar som inte innefattar detta kommer att sköljas bort lika lätt som havsskum.¹⁷

Jag är mycket glad över att se hur Palestinarörelsen har förändrats under det gångna året. Jag talar av egen erfarenhet, så sent som 2021 hade vi ganska svårt att nå ut till människor. Under Gazakriget 2021 försköt jag faktiskt mitt sömnschema för att kunna posta i amerikanska tidszoner, många gånger

¹⁶ s. 299

¹⁷ s. 300

förgäves. Många människor var inte medvetna om att ett krig pågick överhuvudtaget (en bidragande faktor till den idiotiska tron att allt började den 7 oktober 2023). Men nuförtiden ser jag att vänstern och de progressiva i USA gör jobbet å våra vägnar, utan sömnbrist. Det har blivit en normal företeelse att se någon kille från New Jersey posta en tråd om ett ämne i palestinsk historia som skulle ha betraktats som hopplöst obskyrt utanför Palestina bara förra året. Israel har snabbt förlorat den narrativa väv som man byggt upp under decennier och har inte gjort någon hemlighet av sin frustration. Många fler människor är nu medvetna om den koloniala analys som Basil också förespråkade, och många vet vad bosättarkolonialism är och känner till USA:s sanna natur. Jag är optimistisk. Fortsätt med arbetet.

Sionister är inte okunniga när de vägrar att skilja mellan etnicitet och religion, när de hävdar att kristna araber inte är araber och att endast muslimer är det. De försöker helt enkelt aktivt omskapa oss och forma vår identitet åt oss. Kommer ni ihåg hur Paul Bremer omdefinierade vad det innebär att vara irakier? Förresten känner jag till tio palestinska byar vars invånare är muslimska ättlingar till de europeiska korsfararna, medan vissa kristna arabiska familjer i Beit Jala kan spåra sin härstamning tillbaka till de förislamiska Lachmidkungarna.¹⁸

Palestinier är ett mångkulturellt folk, som har levt och varit sammanflätade i detta land i tusentals år. Detta kommer som en stor olägenhet för sionisterna, vars ideologi bygger på en patologisk besatthet av 1800-talets ras-pseudovetenskap och blodkvoter, och vars hela anspråk på landet Palestina bygger på en skakig esoterisk blandning av bibliska myter och rasistisk ideologi. Genom att försöka omdefiniera araber på flera motsägelsefulla sätt (beroende på talarens egen säregna form av rasism) försöker sionisterna tillämpa sin främmande europeiska ideologi på ett helt irrelevant sammanhang där en sådan frenologisk analys är omöjlig. Naturligtvis följer den monstruösa likheten mellan Herzls Judenstaat-idé och Lebensraum och Manifest Destiny logiskt och är inte alls någon tillfällighet.

Jag lämnar er här. Jag kommer att översätta fler citat från Basil i framtiden.

¹⁸ s. 300

Om påståendet: "Intifadan förstörde oss"

Baserat på en engelsk översättning publicerad på focaalblog.com.

I slutet av 1920-talet och början av 1930-talet inleddes Svarta Handen-upproret i Palestina. Det krossades fullständigt och dess deltagare eliminerades inom fyra månader. De blev antingen martyrer, fängslade eller landsförvisade. Under samma period försökte kommunistpartiet inleda ett uppror i Vietnam, som också slogs ned och kommunistpartiet blev nästan utplånat.

Det viktiga är att dessa två uppror var två av de mest utmärkta uppror som mänskligheten någonsin har sett: Svarta Handen-upproret, som var en av de viktigaste faktorerna som ledde till 1936 års revolt, och kommunistpartiets uppror, som var en av de viktigaste faktorerna som ledde till det vietnamesiska upproret mot Frankrike. Ledarna lärde sig av sina misstag, hanterade dem och rättade till dem.

Människor på den tiden avstod inte från möjligheten till väpnad kamp, och de grubblade inte heller över den koloniala diskursen om den väpnade kampens användbarhet eller värdelöshet. Snarare utvärderade de sina erfarenheter, analyserade dem och inledde efterföljande uppror som undvek samma misstag. Som kontrast till detta grubblar palestinierna över den förstörelse som den andra intifadan ledde till, och är ovilliga att delta i något framtida uppror av rädsla för samma resultat.

Jag vet inte om palestinierna har satt sig ned för att utvärdera resultaten av den andra intifadan på ett vetenskapligt sätt, särskilt resultaten av intifadans militära erfarenheter. När man hör en person tala om förstörelsen, tragedierna, förlusterna och motgångarna återger han vanligtvis sionistisk propaganda, men på sitt eget språk. Denna propaganda består av flera mekanismer och börjar förändra det palestinska diskursiva utrymmet på ett sätt som inte bara slutar med den palestinska myndighetens officiella linje (Mahmud Abbas linje). Kriget mot oss har fortfarande inte upphört, inte heller det symboliska våldet och det dolda förtrycket som är situationens verkliga mästare. Vanligtvis när ett experiment misslyckas fokuserar kritiken på genomförandet av experimentet, och inte på teorin eller ideologin bakom det. Resultaten blev inte vad vi hade kunnat föreställa oss. Tömdes inte Gaza helt på bosättare? Och håller inte Gaza på att nå ett stadium av befästning och hybridkrigföring till följd av den andra intifadan? Blev inte Tel Aviv och Jerusalem hårt drabbade av de tidiga versionerna av raketer som liknade burkar med insektspray? Avvecklades inte bosättningarna på Västbanken (i Jenin och Nablus) eftersom ockupationsmakten inte längre kunde skydda dem och inte längre hade råd med kostnaderna för deras fortsatta existens? Kostade inte intifadan fienden miljarder shekel? Och inser vi inte vad intifadan gjorde för att fördröja den tragedi som väntar vårt folk? Personligen tror jag att intifadan tillfälligt fördröjde en ny fördrivningsprocess som höll på att förberedas.

När man utvärderar intifadans militära erfarenheter verkar det som om intifadans väpnade erfarenheter faktiskt inte var orsaken till dess bakslag. Snarare var det andra faktorer som ledde till detta. Ledarskapet kunde inte hantera ansvaret för att organisera samhället och förbereda det för ett utdraget folkkrig. Vissa hade också en naiv förståelse av väpnad kamp, och de plattade till dess väsen så till den grad att det inte påverkade de ytliga spänningarna. Kom ihåg uttrycket: "Bär ett gevär och skjut, vem ska stoppa dig?"

Förutom bristen på medvetenhet, liksom bristen på psykologisk och social beredskap, fanns det ingen ordentlig organisering av de stridande styrkorna. Detta ledde till inkompetent ledarskap efter att första ledet hade eliminerats. Eftersom denna sociala bas helt saknades uppstod en klyfta mellan massorna och de som utförde militära aktioner.

Till detta kom kontrarevolutionen mot Yassir Arafat, och hemliga kontakter och förrädiska överenskommelser gjordes under bordet med fienden. Det saknades också förberedelser, utrustning, strategi och stridstaktik. Målet var Osloavtalet (hemlandet reducerat till Gaza och Västbanken). Och låt oss här inte glömma den palestinska myndighetens beroende av ockupationen för sitt finansiella, arbetsmarknadsmässiga och administrativa system. Slutligen saknade vissa övertygelse om att väpnad kamp kan förändra verkligheten på marken. De var snarare övertygade om att den kunde användas för att förbättra förhandlingsvillkoren, och inget mer.

Sammanfattningsvis kan man säga att det första kolonialismen gör är att fastställa vad som är möjligt och omöjligt för förtryckta folk. Vissa delar av det förtryckta folket hjälper vanligtvis till med detta. Detta görs genom direkta och indirekta hjärntvättstekniker, så lita inte på denna diskurs som överförs och planteras i våra sinnen. Bedöm istället vittnesmålen från vårt folk baserat på tillit till logik och befrielsens kraft.

Ävveckla den och låt dem falla

*Baserat på en engelsk översättning publicerad på **electronicintifada.net**.*

Jag höll på att skriva en artikel med rubriken "Varför den palestinska myndigheten måste avvecklas" när en vän till mig delade med sig av programmet för den israeliska Herzliya-konferensen som ägde rum samma år.

Jag blev förvånad över att höra att Saeb Erekat, en högt uppsatt person inom den palestinska myndigheten, tillsammans med prins Hasan av Jordanien, skulle delta. Jag bestämde mig för att ändra titeln till "Avveckla den och låt dem falla".

Så varför måste vi avskaffa PA och störta dess ledare?

1. Harkierna

Under Algeriets självständighetskrig anslöt sig många algerier – minst 150 000 – till den franska armén och hemliga polisen och kämpade mot revolutionen. Dessa så kallade harkier har en del av blodet från en miljon martyrer på sina händer. Majoriteten av dem tillhörde den klass som gynnades av den franska ockupationen.

Situationen i Palestina har många av samma drag som det som hände i Algeriet strax före revolutionen.

Det är ingen hemlighet att det finns en kompradorklass som direkt gynnas av ockupationens existens, och den nuvarande situationen ger stora privilegier till denna lilla del av samhället. Låt oss undvika att ta till vapen mot varandra. Låt oss avveckla den och låta dem falla.

2. Staten är revolutionens död

Efter den kubanska revolutionens framgångar blev Che Guevara och Fidel Castro oense om denna dialektik. Guevara ansåg att revolutionärerna behövde befrias från statens börda så att de kunde exportera revolutionen. Castro höll inte med. Men verkligheten är att Guevara hade rätt och Castro hade fel.

Deras oenighet gällde en stat med alla de egenskaper som en stat har. Så hur är det med en halv stat? Guevaras analys kan också tillämpas på den palestinska frågan: Efter att Osloavtalet 1993 undertecknades mellan Israel och Palestinska befrielseorganisationen blev statens skyldigheter och plikter en börda på revolutionens rygg, på bekostnad av befrielsen.

Och efter det att sionisterna flydde från Gaza 2005 införlivades Hamas i den palestinska myndigheten och begränsades av en vapenvila som ständigt förnyades i respekt för dess statliga ansvar och skyldigheter. Så att vi kan bli fria från denna börda, avveckla den och låt dem falla.

3. Korrupktion

Det finns mycket att säga, men jag kommer här att fokusera på politisk korrupktion, eftersom det är den mest utbredda formen av korrupktion, som finns var man än tittar, från toppen av pyramiden hela vägen ner till botten.

Från den palestinska myndigheten till den lagstiftande församlingen, hela vägen ner till nationell nivå, genom partier och fraktioner, den palestinska befrielseorganisationens institutioner, offentliga organisationer och fackföreningsgrupper – alla har förlorat sin legitimitet.

Enligt grundlagen måste vi vänta på val för att kunna välja alternativ, så vi blev gisslan för Hamas ilska över att [Fatahledaren] Sakher Habash uttalade hädelser eller Habashs ilska över att någon var 30 minuter sen.

När de kom överens om något var det att ta ifrån 41,8 procent av flyktingarna (enligt UNRWA:s statistik från 2008) deras rätt att välja representanter till det nationella rådet, för att upprätthålla stabiliteten i den hashemitiska monarkin i Jordanien.

Och de tog bort 1,4 miljoner palestinska medborgare i Israel från sin agenda. Så för att få slut på denna korrupktion, avveckla den och låt dem falla.

4. En entreprenör inifrån

Osloavtalen överförde alla ockupationens bördor och skyldigheter till PLO utan att återställa några rättigheter, vilket gör det till den billigaste ockupationen i historien. Låt oss bli av med dessa bördor. Avveckla den och låt dem falla.

5. Oslokulturen

När jag hör berättelser från äldre om kulturen och moralen i det palestinska samhället under den första intifadan, blir jag uppriktigt chockad. Det är som om de talar om en helt annan värld.

När jag tittar på detta samhälle ser jag att det har översköljts av konsumerism och individualism, en brist på moral och principer, spridningen av mindervärdeskänslor och koloniserat tänkande.

Att gå med i ett politiskt parti har blivit en fråga om att skörda frukterna, inte om att göra uppoffringar och kämpa. När jag ser allt detta inser jag att för att bli av med denna skam måste vi avveckla den och låta dem falla.

6. Säkerhetssamordning

Jag kan inte säga att jag vet vad säkerhetssamordning med Israel är eftersom jag inte har läst något officiellt dokument som beskriver vad som händer under dessa möten (vilket bryter mot den mest grundläggande principen för god samhällsstyrning, öppenhet). Men det räcker för mig att citera Issa Qaraqe [PA:s dåvarande minister för fångfrågor] i hans artikel om slutet för säkerhetssamordningen. Avveckla den och låt dem falla.

7. Tiggeri

Vi började tigga om allt, om vad som är värt att ha och vad som inte är det, särskilt efter att arabstaterna började ge stora summor till PLO och stora länder började betala trots sig själva bara för att pacificera revolutionärerna. Detta påverkade palestiniernas oberoende förmåga att fatta beslut som Yassir Arafat kämpade hela sitt liv för att skydda utan att ge efter. Så för att få slut på tiggeriet, avveckla den och låt dem falla.

8. Legitimeringen av gäng

Efter Oslo fick bosättarna legitimitet att vistas på vår mark. Men det värsta är kanske ännu inte över, att drömma om Akka kommer att vara ett brott, att äga Ghassan Kanafanis berättelse *Återkomst till Haifa* kommer att vara emot statens politik och Mahmoud Darwishs häst, som lämnades kvar, kommer att bli en illegal invandrare.

Är det konstigt att PA:s ledare Mahmud Abbas insisterar på att han inte vill undergräva Israels legitimitet? Vad jag tycker är mest märkligt är Abbas ständiga ursäkter för vårt folks kamp. Så avveckla den och låt dem falla.

För att fastställa allt som krävs för att riva upp det och låta dem falla skulle jag behöva alla 20 år av förhandlingar och det antal ord som Saeb Erekat uttalade vid Herzliya-konferensen, men dessa åtta punkter är tillräckliga för att skapa en anklagelseakt mot dem som måste falla.

Vi kommer att bli som de gamla israeliterna som irrade omkring i öknen utan skydd, om vi stannar kvar i detta tillstånd mellan profitörer.

Varför går vi ut i krig?

Baserat på en engelsk översättning publicerad på jisrcollective.com.

Varför går vi ut i krig?

Min kära vän,

Från och med i dag kommer jag att skriva för dig. Jag kommer att skriva med barnens förvåning och med en tro som profeterna har, och jag kommer aldrig att oroa mig över vad jag skriver. Om jag lever kommer jag att upptäcka antingen barnens drömmar och deras fantasier eller profeternas visioner, och det jag har skrivit ner här kommer aldrig att skada mig om jag dör.

Du, min vän, är mångfacetterad. Ibland ser jag dig som en man och ibland som en kvinna. Ibland ser jag dig som min vapenfrände och kamrat i kampen, ibland ser jag dig som en politisk motståndare. Ibland ser jag dig som en av mina stora lärare, ibland ser jag dig som en av mina vänner. För du, min vän, är inget mindre än alla jag någonsin känt. I vilket fall som helst kommer varje brev att representera en självdialog med någon vän, en kamrat eller en professor, och kanske kommer dialogen ibland att vara med mer än en person.

Vet du när den mest intensiva monologen jag skapar i min ensamhet infaller? Det är när mina cigaretter börjar ta slut, och i kväll, min vän, har jag ett halvdussin kvar, så låt mig berätta för dig vad jag tänker på.

Min kära vän,

Jag vet inte riktigt varför jag börjar tänka varje gång cigaretterna tar slut, men jag minns hur en av mina andra vänner beskrev mig som "primitiv".

Minns du, kära du, vad jag sa till dig en dag: "Staden kommer att döda oss båda. Mitt hat mot den och min längtan att undkomma dess urbanisering kommer att döda mig, och du kommer att dödas av din eviga girighet efter staden och dess urbanisering"?

I samtliga fall fann jag en viss humor i förklaringen om min primitivism och cigaretter: en upptäcktsresande frågade en gång en inuit: "Vad tänker du på?", varpå den senare svarade: "Det finns ingen anledning att tänka. Jag har tillräckligt med mat för tillfället". Inuiten börjar tänka när maten tar slut, och så är fallet för mig när mina cigaretter börjar ta slut.

Det är tråkigt att mycket av det jag brukade säga togs på allvar, även mitt nonsens och skämten om feminism till exempel. Man kunde alltid hitta någon som tog dem på allvar och argumenterade mot dem, så jag ser det som min plikt att här säga att jag tyvärr inte har några anspråk på sanningen, så sök inte efter den här och utsätt allt jag säger för tvivel, även om jag säger det med hjärtat fullt av profeternas tro. Gör i stället plats för tänkande, även om jag

formulerar mina tankar med barnsliga termer och uttryck. Som Ali al-Wardi sade: "Inget som uppfunnits av det mänskliga sinnet är mer fruktansvärt än sanningens och verklighetens komplott". Därför kommer jag här att göra anspråk på varken sanning eller verklighet, eftersom jag följer doktrinen som vår lärare sade: "Sanningen är ingenting annat än den väg som du tar på din sanningssökande resa".

Min kära vän,

Varför går vi ut i krig? Naturligtvis är detta en fråga som bara hemsöker mig, och jag tror att denna fråga är en fråga för hela mänskligheten. I vuxen-världen är denna fråga som att fråga barn hur de kom till världen. Låt mig befrias från ett sökande efter ordens elegans eller idéernas flöde, och låt mig befrias från generaliseringar eller partikulariteter. Denna fråga har varit min följeslagare i mer än 20 år; jag har sökt efter dess svar i böckernas djup och i professorernas hjärtan och sinnen. Jag sökte efter dess svar i hjältars och martyrs biografier, för du, min kära vän, vet att dess svar är direkt relaterat till frågan om hjältemod och martyrskap. Slutligen fann jag att denna fråga inte bara förbryllar mig, utan nästan alla jag känner, vän eller fiende. Som du vet surrar litteraturen om "upprorsbekämpning" med denna fråga.

Det har kanske gått åtta månader sedan mitt liv började ta sin rätta gång, sedan mitt första försvinnande, sedan min fängelsevistelse, och nu är vi mitt uppe i mitt andra försvinnande. Sedan dessa dagar har vissa saker börjat uppenbara sig för mig, och jag vet inte varför. Är det erfarenhet och/eller rädsla, ångest och/eller klarhet i sinnet och hängivenhet – jag vet inte den exakta orsaken, eller till och med om det är en hallucination, hallucinationer av ensamhet? Är det ett avbrott från verkligheten eller en abstrakt krock med verkligheten?

Har du läst Omar al-Farras dikt *Guds män på erövringens dag i Libanon*? Han följer dessa mäns fotspår, så jag har, liksom Omar al-Farra, sökt och följt dessa mäns spår, hjältemodets geografi, martyrskapet och självuppoffringens historia. Åh Gud, hur ödmjuk jag är när jag går genom dessa berg och ner i dessa dalar. Det finns ingen jämförelse med min ödmjukhet när jag är här, inte ens i bön. Jag har sökt efter ett svar på denna fråga under en resa som har varat i 20 år. Jag söker "efter sanningen och de saknade ansiktena", som min lärare skulle säga om mig.

Låt oss nu återgå till frågan.

Min kära vän,

Varför går vi ut i krig?

En dag ställde du mig frågan "Vad är det för fel med att motivet för kamp är ett individualistiskt, personligt motiv?" samtidigt som du uttryckte invändningar mot ett visst papper. Detta är inte viktigt. Det som är viktigt den dagen är att du berättade historien om Jasser al-Barghouthis cell, den unge man som ledde en av de viktigaste motståndscellerna på Västbanken under den andra intifadan. Du berättade för mig att han bestämde sig för att genomföra sin första operation efter att ha blivit slagen i ansiktet av en soldat vid en vägspärr. Även om jag höll reda på allt som publicerades om det då, och även om jag vet att skapandet av cellen inte motiverades av den örfilen, blev jag ändå uppslukad av att tänka på det, och jag bad dig fortfarande att berätta cellens historia för mig, trots att jag vet mer om den än du. Anledningen till detta var att jag tyckte mycket mer om din berättelse än den officiella om Jasser al-Barghouthi, och därför var det inte örfilen som avgjorde mannens val. Din berättelse tände min fantasi, med vår poetiska väns ord.

Låt oss stå här och ta en titt på alla de berättelser som historien känner till som involverar hjältemod, martyrskap och självupppoffring. Världens berättelser, inklusive våra fienders, har en gemensam nämnare. Frågan som dröjer sig kvar är: varför går vi ut i krig? Motiven, plikten, patriotismen, flykten från problem, religiösa och klassmässiga övertygelser, dualiteten mellan gott och ont, rätt och fel, hämnd och girighet? Kanske finns alla dessa drivkrafter. Men det är inte de som gör hela mänsklighetens berättelse så likartad, för varje tros dogm har en som motsäger den, för varje patriotismens linje har en som upphäver den, och så vidare. Så för var och en av dessa motiv finns det en som motverkar eller upphäver den på den andra sidan av striden.

Och du inser, min vän, att det i praktiken inte finns någon revolutionär ideologi eller en reaktionärt konservativ sådan. Det finns inte heller några religioner, linjer eller strömningar som följer samma dikotomi, inte ens nationaliteter eller identiteter eller ett folks struktur. Alla dessa bär på en inneboende motsättning. Och det är inget annat än en tolkning. Jag råder dig att läsa om de kastilianska striderna mot de andalusiska muslimerna. Du kommer att märka att det känns som om du läser en berättelse som du känner igen från historierna om de islamiska erövringarna: en berättelse om den svaga, knappt beväpnade och rädda minoritet som vände sig till Gud i nattens djup, grät och bad om seger, och när solen gick upp blev samma människor riddare som vände sig mot sina starka, talrika motståndare i en våldsamt attack som slutade med att de senare besegrades; alla berättelser som handlar om patriotiskt, nationalistiskt, klassmässigt och religiöst hjältemod följer samma linje.

Min kära vän,

Min farfar brukade berätta för mig om drusernas revolution mot turkarna. Historien gick ut på att orsaken till revolutionen var en ataaba¹-vers, och även om jag känner till de historiska "fakta" som finns om den revolutionen, har jag alltid förundrats över min farfars berättelse.

Ta till exempel fiendens berättelser om sina egna hjältar. Stryk över namnen och de stridande parterna och lyssna på berättelsen. Du kommer att upptäcka att du engagerar dig i den. Man, eftersom du är intresserad av filmer, notera till exempel filmen *We Were Soldiers* av Mel Gibson. Trots vår fulla och ovilkorliga sympati för vietnameserna blev vi definitivt förälskade i Mel Gibsons karaktär och hans hjältemod. Jämför förresten denna fråga med filmerna *Patrioten* och *Braveheart* av samma skådespelare.

Kära vän,

Jag ber om ursäkt för att jag tänjer på frågan. Varför går vi ut i krig? Vi gör det för att söka efter romantik. Krigsromantiken, som skapar en ny typ av människa, för ingen förblir densamma efter att ha upplevt krig. Vi jagar denna romantik, och inget tänder romantik mer än krig.

Jag rekommenderar att du läser en bok som heter *Soldaters memoarer*. Denna bok har förbluffat mig och informerat mig om saker som jag tidigare inte kunde uttrycka med mänskligt språk. Kanske har språket aldrig svikit dig eller vår poetiska vän, och därför kommer du aldrig att få veta hur det är att inte kunna uttrycka sina tankar.

Det är sant att vi går ut i krig för att söka romantik, och kanske skämdes jag för att erkänna detta för mig själv. Du vet hur mycket av en kliché denna term har blivit. Jag brukade fly från denna romantik närhelst den försökte svepa bort mig, och jag brukade försöka förstå alla dessa motiv. Vi är för arroganta för att erkänna detta, men vi vet alla att det som drar oss mot hjältemod och martyrskap är samma sak som vi skäms så mycket för att erkänna: romantik.

Jag gick retroaktivt tillbaka till vad jag brukade skriva om dessa hjältars biografier, bara för att i efterhand upptäcka att jag omedvetet brukade erkänna det – att vi söker romantik – hela tiden genom det språk jag brukade skriva med. Låt mig också berätta att även om jag nu mer än någonsin tror på det absurda i att sätta ord på pränt, så gör jag det än i dag med romantik som drivkraft: tanken på att se ditt leende eller din tår (och jag vet att du inte faller tårar längre), tanken på en tår eller en känsla som uttrycks av någon som läser det, tanken på att höra ett smickrande ord och så vidare. Det är detta som motiverar mig att skriva. Alla andra försök att förklara eller hitta ett svar på

¹ Ataaba är en traditionell arabisk musikform som sjungs vid bröllop, festivaler och andra tillfällen.

frågan är alltså inte svar i sig utan flykt från svaret; de är ett försök att rationalisera romantik.

Vi betraktar och förklarar ögonblicket med dessa motiv. Frågan "varför är jag här?" kan inte besvaras annat än med patriotiska, religiösa, nationalistiska och personliga motiv och så vidare, men jag kan se på det förflutna genom en romantisk lins, och jag kan se på framtiden på det sättet också. Kanske är anledningen att romantik inte existerar i första hand; kanske är det bara en hägring som vi är dömda att för evigt jaga. Vi ser den när vi tittar bakåt. Vi ser den när vi tittar framåt och jagar den igen, endast för att se den fly oss. Och i det ögonblick vi äntligen fångar romantiken visar det sig att den inte är något annat än några få vindpustar eller flyktiga stunder av kontemplation som snabbt tar slut innan den materiella världen åter underkastar dig din egen verklighet.

Romantik kommer att kollapsa framför dina ögon från den första sekund du börjar gå längs vägen mot den; den kommer att dunsta mellan dina fingrar vid början av din första riktiga kollision med verkligheten, som rök.

Och låt mig berätta för dig att min krigsromantik kollapsade med mitt första steg upp i bergen, och ändå brukade jag fortfarande se den framför mig. Jag sprang bakom den, snärjde in den och försökte fånga den medan den fortfarande drog ner mig, och trots allt detta var dessa få dagar de vackraste ögonblicken i mitt liv. Som vi säger på vår dialekt, "ära finns på bergens krön", och medan vi satt i fängelse lade vi till det: "Äran finns på bergens krön och bergen finns i människornas bröstorgar". Och återigen fann vi oss själva i fängelse följande samma mönster av att jaga romantik. Så vet du vad hopp är? Det är den snabba jakten på och tron på att du kommer att nå denna romantik och att du kommer att fånga den. Jag når mitt ögonblick när jag får lust att hosta, och röken från min cigarett förblindar mina ögon. I och med det undkommer min romantik mig igen, men bara så att jag kan hitta den i framtiden. Att hålla föreläsningar i fängelset om "Palestinas moderna historia" och önskan att förklara denna historia för att hitta ett rationellt logiskt svar hjälpte mig och andra att uthärda smärtan i fängelset. Alla dessa försök att förklara den har inte gjort något annat än att ge mig en klar bild av den väg som leder till en oas av romantik.

Nu till berättelsen om vår vän från Gaza som vandrade i dalarna i al-Rad och Nablus och som hade sin första erfarenhet av bergen. Det var första gången hon gick på klipporna. Jag frågade henne några dagar före vandringen om hennes intryck av bergen. Hennes intryck var rent romantiska. På vandringsdagen krossades nästan alla hennes ben. Hon flydde helt från den romantik hon hade sökt efter. Dagen därpå, efter att hon bekräftat att hon ångrade att hon klättrat, skrev hon den vackraste text om upplevelsen av att vandra och

påminde om den historia av hjältemod och martyrskap som hon vet är kopplad till berget. När hon omvandlade sin upplevelse till förfluten tid kunde hon se romantiken i den.

Jag får för mig att fråga: "Vad är ens romantik?"

Och jag finner mig själv som du en gång beskrev mig, "en man av tro, inte tveksam". Jag är helt säker på att jag inte behöver definiera detta, lika säker som Nazik al-Malaika, den arabiska nationalistiska poeten, när hon sa att vissa saker som man känner och upplever inte behöver någon definition. Så jag kommer inte att fråga dig om dess betydelse eller dess språkliga rötter.

Och ni, akademikerna, strävar alltid efter att ta bort magin från saker och ting genom att definiera och tolka dem, i tron att ni kommer att nå sanningen.

Under dessa regniga dagar kommer jag att säga er att jag inte behöver någon förklaringsmodell för att förklara orsaken till regn, vare sig orsaken är Tors hammare eller Allahs nåd mot sina tjänare, eller vetenskapens tolkning av detta fenomen. Jag vill inte ha något av detta; jag vill bara att min ständiga förvåning och mitt fåniga leende när det regnar ska kännas som första gången, som barnens upplevelse av förundran och världens magi.

Varför säger jag detta om akademiker? Jag kom ihåg deras sätt att skriva historia. De tar bort all romantik från historien, så att de flesta människor inte tycker om att läsa historia, trots att det är möjligt att skriva historia med en metodik som bevarar dess romantik. Detta är sunda och lämpliga analysverktyg och seriös historisk metodik, men de kan inte tas på allvar av någon annan akademiker om de inte tar bort magin från saker och ting, romantikens magi.

Och ärligt talat vet jag inte varför moderniteten är så fientligt inställd till romantiken. Vet du till exempel att de första praktiska tillämpningarna av modern kemi och fysik ursprungligen var att tillföra magi till saker och ting? Men moderniteten är som gift i honung. Den ger dig en illusion av att den vill ha magi, attraktionskraft och romantik i saker och ting, och när den väl har tagit en fast kontroll över dig tar den ifrån dig allt detta. Lägg till exempel märke till den "primitiva" människans umgänge med teknik och början av hennes kunskap om den. Lägg till exempel märke till hur trådlös kommunikation stal våra sinnen i början (jag berättade för dig om vår historia med den första telefonen som kom till vårt grannskap).

Till en början ser man tingens magi. Sedan står vi här; vi har tagit bort den magin från allt och det förvånar oss inte längre.

Varför behöver vi romantik?

Jag skulle vilja påstå att om det inte vore för att någon man hyste en galen romantik som bara är ett hårstrå från banalitet, skulle mänsklighetens historia inte ha varit av någon betydelse värd att nämna. Min vän, föreställ dig hur vår profet Mohammad (ﷺ) var på flykt, jagad, rädd och svältande, och ändå, när han fångades av Surāqa Bin Malik, hade han inget annat att göra än att lova Surāqa allt kavalleri från Khusrov II (sassanidernas kung av iraniernas kungar). Om Surāqa hade råkat vara en modernistisk, rationell och realistisk person skulle han ha bundit profeten hårt, överlämnat honom till Quraish och inkasserat sin belöning på hundra kameler. "Du är en rymling och Quraish, med alla sina dårar och herrar, jagar dig och du lovar mig Khusrovs kavalleri?" Men lyckligtvis hade ödet gett vår profet Mohammad någon som Surāqa med en enorm fantasi, med vilda drömmar och med en romantik som var tillräckligt överdriven för att han skulle ta profeten på orden och låta honom gå. Jag är säker på att Surāqa fick höra "din naiva dåre!" minst en gång efter det.

Vi behöver romantik för att fortsätta vår existens. Jag förstår inte hur vi kan överleva som art utan romantik.

Jag ska berätta något om krig och romantik. När Napoleon kom till Egypten möttes han av mamlukerna med sina långa mustascher, sina sicilianska svärd och med sina kärl och sköldar på sina hästar. Bara några ögonblick efter det fyllde Napoleons kulor och kanoner marken med mamlukiska kroppar.

Vid den tiden och fram till nyligen har de flesta historiker, intellektuella och författare beskrivit mamlukernas mentalitet som "primitiv" i jämförelse med den modernistiske Napoleons, och de har tillskrivit mamlukerna överdriven dumhet och naivitet.

Men jag ser saker ur ett annat perspektiv. Jag kan se att mamlukerna var medvetna om att de bara var några ögonblick från att förintas, men ändå vägrade de att ta emot utplånandet med öppna armar. Vet du hur det är för en person att hela sitt liv ha uppfostrats med ridderlighet och tapperhet som värdegrund? Och sedan kommer någon och försöker ta allt det ifrån dem. Mamlukriddarna visste det, och de vägrade att ge upp romantiken i konfrontationer, ridderskap, tapperhet och död.

Någon annanstans, och decennier efter den händelsen, uppstod en liknande händelse som den med mamlukerna. Den har skildrats i filmen *The Last Samurai*, och förresten var soldaten som stred tillsammans med samurajerna fransk, inte amerikansk. Filmen skildrar det sista slagets epik, och på samma sätt som i slaget mellan mamlukerna och Napoleon kan man märka romantiken i den scen som skildrar mordet på Katsumoto.

Flera decennier senare, under första världskriget, förintades två tredjedelar av den brittiska armén under de två första månaderna av kriget. Vet du varför? Memoarerna från engelska officerare från den brittiska militära aristokratin ger oss svaret. Där insåg de att kriget som de kände det hade tagit slut, och att det inte längre fanns någon möjlighet eller plats för riddarna och de modiga efter denna dag. Efter att tyskarna hade dödat dem på samma sätt som deras Maxim-maskingevär (militärens stolthet), insåg de att de var slut. Ett stort antal av denna militära aristokrati ville dock inte överge krigets och riddlighetens romantik, bara för att falla döda för eländiga självmordsuppdrag av samma karaktär som hjältedåden i slutstriderna, och de gick i döden med allt mod.

Under första världskriget visste européerna att det första som moderniteten dödade var romantiken. Så vad betyder det när man sitter i månader i skyttegravar och döden rycker tag i en utan att man ser sin mördare i ögonen eller känner hans spjut i bröstet? Där rycktes de bort av döden, av granater som föll från himlen som de knappt kunde se, eller av en visselpipa från en officer som beordrade dem att avancera en meter för att dö utanför sina skyttegravar.

Modernismen dödade romantiken, och den håller fortfarande på att förstöra den.

Notera, kära du, att man kan berätta historien om vilken martyr som helst under den andra intifadan, och att händelsens höjdpunkt inte är deras liv utan deras dödsögonblick, med undantag för dem som blev martyrer på grund av smarta missiler från flygplan. Man kan berätta om Ahmad Yassins liv med överdriven romantik och absorbera lättheten i shejkens ande i sin egen varelse. Men i ögonblicket för hans martyrskap, i hans sista strid, kan man inte beskriva det med mer än tio ord på 30 sekunder, till skillnad från de martyrer som föll under direkt konfrontation och väpnade sammandrabbningar med fienden. Kommer du ihåg vår konversation om Louay al-Saadis martyrskap?

Även dina iakttagelser och din kritik av paradoxerna i kriget 2014 var att det gjorde större delen av samhället till en passiv publik som inväntade döden. Du protesterade mot en död som inte är omgiven av en romantisk berättelse. Du vet att maktbalansen mellan nationer bestäms av den "potentiella energin" och den "kinetiska energin" (en krossande energi). Och du vet att potentiell energi – och dess funktion i krig – är att omvandlas till en krossande kraft. Jag tror att möjligheten att skapa romantiska berättelser om martyrskap och hjältemod är en av de viktigaste delarna av den potentiella energin, där vi överträffar vår fiende.

Vi kan berätta tiotusen romantiska berättelser om hjältemod och martyrskap bara under det senaste decenniet, berättelser som, när de väl plockas upp av samhället, kan förvandlas från en begravd, potentiell energi till en kraft som krossar fienden. Å andra sidan har vår fiende inte mer än 50 liknande berättelser från 2006 fram till nu (under samma tidsperiod). Detta är en faktisk manifestation av vår professors ord om att fienden har förlorat all förmåga att producera hjältar.

Postmodernitetens eller den flytande modernitetens tidsålder – det är inte viktigt för mig vad du kallar den. Vad som är viktigt för mig är att detta är den tid då romantiken har dött och hjältemodet upphört. Och du vet säkert att vi, palestinier, lever utanför denna tidsålder. Vi lever i en kolonial palestinsk era, omgivna av en postkolonial, postmodern värld, och därför kan vi fortfarande producera romantiska berättelser.

Låt mig vända mig till dig och vår poetiska vän: minns du vår väns uttalanden om hur mycket narrativen i 48-Palestinas samhällen är laddade med fantasi? Och hur detta försvinner i andra berättelser? Lägg märke till hur berättelser om hjältemod och seger är de som är fyllda av folkliga fantasier och romantik, som berättelsen om vetefröna i fickan på martyren från Kafr Kanna². Medan de berättelser som återger offrens historier är snabba, stela, tråkiga, tråkiga och inget annat än dokumentationer som saknar all fantasi.

Och lägg också märke till hur berättelserna om hjältemod är fyllda av romantik, medan de om offer är kortfattade. För mig kan detta bara betyda att nationer besegras när de ger upp romantiken. Ibland försöker den besegrade parten efter att ha erkänt sig besegrad att hålla fast vid det som finns kvar av den döda romantiken, och vad producerar den då? Vi kan här se någon form av banal fantasi produceras, något som liknar de supermänniskor som vi brukar se i Bollywood eller i mitten av 70-talet och mitten av 80-talet i Hollywood. Och då talar jag inte om superhjälteserier som Stålmannen, Batman och Spindelmannen, där den sortens vilda fantasi borde vara tillåten, nej, här talar jag om verk som *Rambo*, till exempel. Jag är helt övertygad om att *Rambo*, och Arnolds filmer och andra filmer från den tiden, inte var något annat än försök att rädda den amerikanska romantik som vi sett dödas av Vietnams vapen. Därför har alla dessa filmer, förutom sin dåliga kvalitet, en oförskämd, stötande och töntig karaktär, och dessutom tar de sig an sin fiendes romantik för att ge näring åt sina egna berättelser. Ett tydligt exempel på detta är de trick som vi ser *Rambo* använda i Vietnam, som "lånats" från de verkliga vietnameserna.

² Kafr Kanna är en palestinsk by i det ockuperade inlandet (48-områdena).

Eller kanske kan vi titta på indiska filmer, som överdriver genom att vulgarisera det hjältemod de skildrar och hittar på löjliga romantiska berättelser eftersom, och jag är inte helt säker här, den folksliga fantasin i Indien inte har något annat val än att rädda sin förlorade romantik. För mig hänger detta fenomen samman med det kastsystem som finns i Indien.

Det är värt att betona här att det är en hårfin gräns som skiljer romantik från vulgaritet, och det är också en hårfin gräns mellan konstruktiva romantiska berättelser och mytologiska berättelser som saknar sunda analytiska verktyg.

När man frågar om martyrerna under denna intifada kommer man bara se män som rusar fram med all sin hastighet och sina språngmarscher, med sina knivar och gevär, som om de försökte ta tag i något som de ser och som vi inte ser. Detta fenomen är inget annat än krigsromantik.

"Sådant är riddarnas hantverk, att göra revolt utan garanti. En människas anda är inte entusiastisk, utan stridbar. Vi är kämpar, och vi är inte afärsmän", som det står i romanen *Frihet eller död* av Nikos Kazantzakis. Detta var krigarens, den karibiske lärarens, svar till kommendörkapten Kambata Ross, när han bad om konkreta fakta innan han flyttade ryska och grekiska fartyg, förnödenheter, vapen och soldater. Läraren kallade denna anda för "insikt". Kanske är det samma sak som Ali Shariatis "skarpsinne", och kanske är det en beskrivande abstraktion av vad romantik är.

Och jag kommer på mig själv med att le när jag anklagar Nikos för att ha stulit detta ordspråk från vår populära Walaja³-sång som heter "Waw"⁴. Vi säger:

Betrakta oss inte som utlänningar, o waw
Vi säljer inte kryddor ...
Vi är kvinnornas beskyddare
den dag då det sker en räd mot kvinnorna.

Till sist, kanske de vänner som upplevde min ilska i mitt försök att försvara martyrernas väg skulle förlåta mig när de skrapade på den yttre ytan av martyrromantiken och heroismen i mitt medvetande.

³ Från Walaja, Basils hemby nära Betlehem.

⁴ "Waw" är den näst sista bokstaven i det arabiska alfabetet och utgör den enda bokstaven i ordet "wa", som betyder "och".

Testamente

*Baserat på en engelsk översättning publicerad på **liberatedtexts.com**.*

Hälsningar från arabisk nationalism, hemland och befrielse,

Om ni läser detta betyder det att jag har dött och att min själ har stigit upp till sin skapare. Jag ber till Gud att jag kommer att möta honom med ett skuld-fritt hjärta, villigt och aldrig motvilligt, och fritt från varje uns av hyckleri. Hur svårt är det inte att skriva sitt eget sista testamente; i årtal har jag begrundat sådana texter av martyrer och förbryllats av dem. Kortfattade och utan vältalighet mättar de inte vår brinnande längtan efter svar på frågor om martyrskap.

Nu går jag till mitt öde, tillfredsställd över att ha funnit mina svar. Så dum jag är; vad är mer värtaligt än martyrens handlingar? Jag borde ha skrivit detta för flera månader sedan, men det som hindrade mig var att denna fråga är till er, de levande. Varför skulle jag svara åt er? Ni måste söka efter det. Vad gäller oss, gravarnas folk, söker vi inget annat än Guds barmhärtighet.

Den 6 mars 2017 mördades Basil al-Araj av israeliska militärer, efter ett utdraget motstånd mot deras försök att göra en räd mot hans hus. Detta efter att han fängslats ett flertal gånger, både av Israel och av Palestinska myndigheten, på grund av hans uttalade motstånd mot både ockupanten och kollaboratörerna. Hans motstånd tog sig många former, men mest känd blev han kanske som skribent och författare. Hans texter var alltid rotade i motståndet. Som han själv uttryckte det:

“Om man vill vara en intellektuell måste man vara en engagerad intellektuell, och om man vägrar att göra det är det ingen idé att vara en intellektuell.”